

DIUMENGE XVII DURANT L'ANY (B)
HOMILIA DEL P. BERNAT JULIOL, MONJO DE MONTSERRAT
29 DE JULIOL DE 2018
2R 4,42-44; Ef 4,1-6; Jn 6,1-15

Estimats germans en la fe:

La lectura de l'evangeli segons sant Joan que ens ha estat proclamada, ens evoca la idea de l'alimentació. Jesús, veient la multitud que el seguia, prengué cinc pans d'ordi i dos peixos i amb això va donar de menjar a tota la multitud. I encara en sobraren dotze coves ben plenes. És el mateix que succeïa amb el profeta Eliseu a la primera lectura, corresponent al segon llibre dels Reis. Amb vint pans d'ordi i vi novell alimentà tota la comunitat de més d'un centenar de persones. I encara en sobrà.

Al seu torn, la idea de l'aliment ens evoca que aquells qui més necessiten el menjar són els qui estan en camí, els peregrins. Són aquells peregrins que afamats d'esperança seguien Jesús fins a l'altra banda del llac de Tiberíades. Són aquells peregrins que assedegats de consol escoltaven i observaven Jesús mentre feia senyals prodigiosos amb els malalts. L'aliment és especialment necessari per a aquells que caminen, per aquells que segueixen el Crist.

No és gaire difícil veure en aquests textos una clara referència eucarística. Jesús alimenta abundantment amb el pa del seu cos i amb el vi de la seva sang tots aquells que professen la seva fe en ell. La vida cristiana és una vida de peregrinatge, és un camí constant, una recerca perenne. No és estrany doncs, que com a peregrins per aquest món que passa, també nosaltres necessitem ser alimentats abundantment amb l'Eucaristia, amb els sagrats dons que Crist ens ofereix.

Un primer peregrinatge que ens requereix la nostra vida de fe, és aquell que ens ha de portar cap a Déu. És certament un peregrinatge perquè a Déu, mentre estiguem en aquest món, no el podrem arribar a comprendre mai del tot. Hem d'aspirar però a anar-nos-hi apropant i assemblant cada vegada més. És un camí que té el risc de desviar-se del seu horitzó i caure en el desencís. Hi ha el perill de creure que com que no podem arribar a copsar-la mai completament, la veritat absoluta no existeix. És aquí on l'Eucaristia ens alimenta, ens orienta i ens diu que hi ha un sol Déu viu i veritable, el Déu de Jesucrist, present enmig nostre. Que en el pa i en el vi consagrats hi ha l'eternitat, que la plenitud de la veritat la podem entrellucar ja aquí i ara.

Un segon peregrinatge que hem de fer tots els cristians és aquell que ens ha d'apropar als altres. No és fàcil i requereix també un camí constant. Les nostres febleses i els nostres mancaments ens fan adonar que sovint trenquem la comunió amb els germans, que les nostres relacions requereixen d'una cura constant. També aquí hi ha el perill de perdre el rumb, de tancar-nos en l'individualisme i de creure que els nostres actes estan exempts de tota consideració moral. Però l'Eucaristia ens torna a ajudar en els nostre camí. Ens ensenya que el pa i el vi són font de comunió, de fraternitat i d'eclesialitat. I que el nostre fer ha de ser sempre resplendor de la veritat que ens il·lumina.

Encara hi ha un tercer peregrinatge que hem de fer com a cristians. Potser és el més complex i difícil de tots. És aquell que ens porta cap a conèixer-nos a nosaltres mateixos, cap a les nostres llums i les nostres foscors. No podem arribar a les alçades de la veritat eterna sinó és baixant primer fins a les profunditats de la nostra ànima. Déu es troba en el més íntim de nosaltres mateixos, com deia sant Agustí. És llavors que ens

adonem del gran abisme interior que hem d'anar creuant i que expressava sant Pau: «Veig que sóc capaç de voler el bé, però no de fer-lo: no faig el bé que voldria, sinó el mal que no voldria» (Rm 7, 18-19). Aquí podem pensar que nosaltres sols podem superar aquest abisme, que tot depèn de les nostres forces. Però és en l'Eucaristia on rebem la gràcia suficient per voler el bé i poder-lo assolir. L'Eucaristia és font de gràcia i de perdó per al qui camina.

Estimats germans, L'Eucaristia i els altres sacraments no són un punt d'arribada, un refugi on només els sants hi tenen cabuda. Són aliment pel nostre camí, són un refugi per als pecadors. L'Eucaristia és el sacrament de l'amor i de la misericòrdia de Crist, que veient-nos afamats i assedegats ha volgut compartir amb nosaltres la seva pròpia vida.